מכתבים

(המשך מעמוד 9)

מיותרת המילה „גמושות" שייחס להם ראש־הממשלה יצחק רבין. האחריות כולה רובצת על מישטר, המחייב אנשים לחיות בארץ דמוקרטית בתנאים מחפירים ובהווי אפור ומשעמם. אילמלא פגעה צורת המישטר באנשים רבים, היה כוח הירידה חלש, ודווקא העלייה היתה בעלייה.

יד המישטר, היא שפגעה במדינת־ישראל. אין לנו כאן עניין עם בעייה חברתית וזמנית, אלא עם מישטר רקוב ומפורר שנמשך כבר 28 שנים. החיים כאן משפילים ומעליבים. הרגשת חוסר־האונים מול העושק והלחץ במיסוי, היא שגורמת לירידה מן הארץ.

בני אנקורי, כפר־סבא

רעש חפרפיכה

מי לא זוכר את הרעש הגדול־מנשוא שממשלת ישראל אירגנה, ובראשה ראש־הממשלה, בעיקבות ספרו של העיתונאי הכישרוני מתי גולן, חבר מערכת הארץ, על שיחותיו ופגישותיו של „הנרי הגדול" עם צוות „השרים הבכירים": רבין/פרס/אלון, המשולש הלא־ניצחי המתפורר עתה לחלוטין בגין הקרע רבין/פרס.

היה זה העולם הזה שגילה לציבור הרחב את דבר פסילת ספרו של גולן —

מתי גולן
שום גילוי חדש

בסיפור ארוך ומעודכן על מה שהתרחש מאחרי־הקלעים סביב פרשה זאת.

אחת הכותרות שלכם בפרשת גולן אמרה: „רבין משתולל" — ואכן, כותרת מוצלחת, בייחוד עכשיו, כאשר קראתי את הספר שהוסיע זה־עתה עם תיקון זעיר ביותר. וראיתי זה סלא: הספר כלל לא מחדש כה הרבה, שהיה ראוי לכל הרעש הגדול שנוצר סביבו, בעיקבות התערבותו של ראש־הממשלה.

לא מצאתי בספר שום גילוי שלא פורסם בעיתון זה או אחר בארצות־הברית. הכל כבר פורסם — ואין כל חדש תחת שימשו.

נשאלת איפוא השאלה, על מה ולמה מצאה ממשלת ישראל לעורר רעש כה גדול סביב פרשת גולן? לדעתי, זה רק טימטום.

דודו ירושלמי, ירושלים

די לעזר

יש לי הרושם שאין לאיש האומץ לומר לעזר וייצמן בפה־מלא: די, מספיק! ובכן, אומר לו אני: היית מה שהיית בחיל־האוויר, ואומרים שעשית את זה טוב. מדוע שלא יישאר שמך בהיסטוריה כמפקד טוב?

בצורה שאתה מתנהג מיום שפשטת את המדים, אתה־עצמך במו־ידיך ובפליטות־פיך, משחיר עצמך. קשה לדעת אם זה מתוך שחצנות בפיסגתה, או טיפשות. שתיהן, משום־מה, דוחפות אותך לעשות שגיאות רבות בכל פעם שאתה פותח פיך ברבים. אתה, כמו כמה מעמיתיך, אינך מקבל את העובדה שגמרת תפקיד. ואם אתה רוצה להמשיך לתרום למדינה, אפשר לעשות זאת בצניעה ובשקט, ולא בהצהרות בומבאסטיות שמאחריהן אין שום דבר.

כשאתה פוגע באנשים חיים, הם יכולים לענות לך. אבל לפגוע בזכר המת? אני יכולה לומר לך דבר אחד: הלוואי שהיה לך אופי ואומץ־לב וכבוד עצמי אפילו מחצית ממה שהיה לרב־אלוף דויד אלעזר ז"ל. או אולי לא היית צריך לחזדקק לפירסומת שאתה עושה לעצמך.

עצתי לך, רסן עצמך ומוצא־פיך. דע לך, דברים אלה כותבת אשה מבוגרת (בגילך כמעט). רבות חשבתי בטרם כתבתי את הדברים, אבל דבריך בקשר לדדו ז"ל פשוט הרתיחו את דמי.

רותי ל., תל־אביב

האמת על קרייסקי

ראשית כל ברצוני לברך ב„כה לחי" את עורך העולם הזה מר אורי אבנרי, על חוויית הקריאה שנגרמה לי עם פירסום הראיון הענק עם קאנצלר אוסטריה ברונו קרייסקי (העולם הזה 2019). אם עד כה חשבתי, לתומי, בעיקבות הפירסומים בעיתונות הממוסדת, שקרייסקי ראוי בהחלט לשאת „טלאי צהוב," בא אורי אבנרי והוכיח לי מעל לכל ספק שלא כך פני הדברים. מסתבר שברונו קרייסקי בהחלט אינו עוכר־ישראל.

באותו גיליון פירסם אבנרי עוד מאמר נפלא, קולע, חד־וחלק על „אי־ממשלת ישראל," וגם על מאמר נפלא זה יישר כוח! המאמר היה רצוף היגיון בריא ומחשבה בהירה. כמו תמיד, גם הפעם אמרתם את האמת כולה מסביב להחלטת ממשלת אי־ישראל בעניין החטא הקדום — בלי פחד ובלי מורא.

רק הערה אחת לי בנדון מאמר זה: התקפתם היטב את ממשלת ישראל, אך משום מה, שוב, נמנעתם מלתקוף את רב־החובל של „הממשלה הסמרטוטית" הזאת. מדוע?

ועוד משהו: כל הכבוד גם על הגילוי המרתק שלכם על „בערת הכריש" (אגב, שום עיתון יומי לא ציין שהעולם הזה היה העיתון הראשון שגילה את הפרשה. רק כאשר גגול העניין בבית־המישפט — שבוע אחרי הפירסום בהעולם הזה, מצאו לנכון עורכי העיתונים לדווח לקוראים על הפרשה!).

ד. בן־חורין, ירושלים

הסיפור שמאחרי ההשעייה

בעיקבות הכתבה „תנו להם לדבר", בתת־מדור „נוער" (במדינה, העולם הזה 2020), ברצוני להאיר מדוע הושעו עידו

עידו דאובר
כך הם הושעו

דאובר ודני גבירץ, תלמידי בית־הספר תיכון עירוני ה', סיפור שלא הובא בכתבה.

בשנה שעברה הוציאו עידו, דני ותל־מיד נוסף בשם מיקי גורביץ, שעוב בינתיים את בית־הספר, עיתון בשם במחתרת. לאחר הוצאתו הודיע מנהל בית־הספר כי הוא משעה את התלמידים, שחתמו על המאמרים בשמותיהם. נוסף לשלושה כתבו לעיתון עוד עשרה תלמידים אחרים, בעילום־שם.

ההשעייה היתה בלתי־חוקית. בלחץ ה־

(המשך בעמוד 14)